

Een klein meisje die het waanzinnig lijden van een bestaansconflict decennia lang meetorste, is ontwaakt. Het ondraaglijk verlangen om niet langer op aarde te willen zijn is nu gaan slapen.

Een brede glimlach verraad de extase die naar buiten stroomt door de vreugde om een simpel briesje die mijn huid streelt of de aanblik van de horizon of het geluid van een regendruppel.

Zelfs bij het aanhoren van verschrikkelijk menselijk leed blijft mijn hart vervuld met schoonheid. Niet dat ik plots niet meer mee-voel, integendeel. Alleen heeft de ruimte van bewustzijn het eindelijk doorvoeld, het is open gebarsten.

Ja, de geest haalt alle middelen uit de kast; tsunami's, explosies en oude denkpatronen proberen zich op te dringen. En toch is het zo stil. En in die stilte mag alles zijn, ook alle verhalen van alle mensen.

Ik huil nu anders, het is één omvattende huilbui. Want alle verhalen van alle mensen zijn uniek, maar toch lijden we allemaal hetzelfde. We verlangen ook allemaal hetzelfde; de verlossing, het verruimen, de eenwording, versmelten in God, een druppel water in de oceaan zijn.

Deze ochtend, toen de Vragen naar Vrijheid langs kwamen, moest ik even nadenken. Het lijkt wel alsof er geen vragen meer zijn. Maar de geest is een vat vol trucjes en oude patronen werden geboren vanuit vervlogen tijden die deel zijn van de eenheid. En dus barstte de waarheid nog maar eens open. En dus begeleidden de vragen mij nogmaals dichter naar het authentieke zelf.

Er valt niks te romantiseren, in de spiegel kijken doet pijn. En zuiveren is een proces van lange adem met vallen en opstaan. Maar met elk stapje wordt het geloof voller. Het bijzondere is de toewijding; de overtuiging dat je denkt "Ik ben niks waard" terwijl je zoveel moeite doet om te helen. Dat is zelfliefde hoor, ja je hebt jezelf al lief, alleen zie je het niet.

Aan zij die niet weten dat ze weten zeg ik: "De fysieke pijn en het lijden hebben mij meer dan 50 jaar gekweld tot op een punt dat ik er daadwerkelijk wou uitstappen". Maar ik bleef doorgaan met het chanten van oerklanken, met bidden, met ademen en bewegen en met de Vragen naar Vrijheid die jou snel brengen tot bij de duistere waarheid.

Ik ben dankbaar voor dit lichaam en deze geest, zij die hun ervaring doorgeven, de voorouders, de wezentjes van compassie en voor dat wat groter is dan ik en mij elke dag 'draagt'. Allicht zullen de pijn, het lijden, de angst en de moed naast mijn zij blijven staan, maar elke seconde waarbij de vreugde vanuit het niks naar buiten straalt laat mij proeven van de oneindige oceaan der liefde. Er valt niks meer te zeggen, elk woord is er eigenlijk één teveel.

Wat ben ik blij voor zij die via hun lijden de open poorten van de gevangene geest zullen vinden.

- Michèle